

Állandó forradalmi folyamatban

A párt vezető szerepe nem elvont követelmény, nem csupán fennen hangoztatott elv; konkrét tartalmat nyert mindig, s e tartalom mibenlétét az adott történelmi körülmények határozták meg. Több mint félszázados múlt és sikeres — de hibáktól és tévedésektől nem mentes — út igazolja, hogy a társadalomvezetői szerep, az élenjárói küldetés annál eredményesebben valósult meg, minél kézzelfoghatóbb feladatokban, általános és azonnali tennivalókban, távlatos elképzelésekben és sürgető ügyintézésben ölt testet — nyilván a nagypolitikai stratégia, a tudományos világnézet szocializmusa s az alapvető elvi tisztázások jegyében.

E tapasztalat fényében került sor szeptember első hetében az RKP KB-nál tartott munkatanácskozásra, amelyen részt vettek a megyei pártbizottságok első titkárai, a szervező és propagandatitkárok, valamint a szervezési és kádermunka, a propaganda és a sajtó területén dolgozó más aktivisták. E tanácskozáson a bírálat és önbírálat jegyében mélyrehatóan elemezték a megyei pártbizottságok, a párt-szervezetek tevékenységét, rámutattak az eddig elért eredményekre, s ugyanakkor felszínre hozták azokat a hiányosságokat és hibákat, amelyek károsan befolyásolják munkánkat, és nehezítik az esedékes tervfeladatok teljesítését. Mindezt pedig tették az alapvető kérdés jegyében: miként töltik be az egyes pártbizottságok és -szervezetek vezető szerepüket mind a gazdasági tevékenység vezetésében, mind pedig a káderek kiválasztásában, előléptetésében, a szervezeti életben vagy a nevelői munkában.

„Az egész gazdasági és társadalmi életben gyakorolt politikai vezető szerep betöltésében a pártra, szervezeteire, a párttagokra az a feladat hárul, hogy az összes tevékenységi szektorokban az ország gazdasági-társadalmi fejlesztésének egységes terve alapján biztosítsák a tudományos szervezést és vezetést“ — hangoztatta a tanácskozáson pártunk főtitkára, Nicolae Ceaușescu elvtárs, majd így folytatta: „Ebből kiindulva magától értetődik, hogy egész pártunk, a pártszervezetek és -szervek munkája híven tükröződik a gazdasági-társadalmi fejlesztési terv teljesítési módjában, a hazánkban folyó általános politikai és nevelői tevékenységben.“

Ez a tevékenység, mutassunk rá, jelentős eredményeket mutat föl: a jelenlegi ötéves terv első három és fél évében nemcsak hogy teljesítette az ipar a maga összességében feladatát, hanem 70 milliárd lej értékben haladta meg az előírányt; ez idő alatt a mezőgazdaság is 20 százalékkal növelte a termelést, noha az előírt mutatókat nem sikerült minden téren elérnie. Számottevő eredmények mutatkoznak a külkereskedelem, az energiatakarékosság, az egészségügy, a közoktatás vagy a művelődési élet sok-sok területén.

Az elért eredmények nyilvánvalóan bizonyítják, hogy a pártszervek és -szervezetek jól dolgoztak, híven teljesítették a rájuk bízott feladatokat, megfeleltek az elvárásoknak. Jogosan illeti hát meg őket az elismerés, a köszönet: a hazai körülményeknek megfelelően, a dialektikus materialista forradalmi világnézet szellemében kidolgozott politika fejeződött ki sikeres munkájukban. Vívmányaink, újabb létesítményeink, építményeink annak a tevékenységnek a gyümölcsei, melyet nemzetiségi különbség nélkül az összes dolgozók, egész népünk fejtett ki a párt és az állam bel- és külpolitikájának maradéktalan gyakorlatba ültetéséért.

Elvi megközelítésben tehát, a magasabb általánosítás síkján megállapíthatjuk eszerint, hogy mind a távlati általános politikai stratégia, mind az abból következő gazdasági teendő-összesség kivitelezése helyesnek, megalapozottnak bizonyult. De az elemzést a részletekig és az árnyalatokig, a kezdeti összetevőkhöz szükséges vinni a teljes és hű kép kialakítása végett, a kommunista hozzáállás következte bírálat és önbírálat szellemében. A Központi Bizottságnál tartott munkatanácskozási tanulságos volt ebben a vonatkozásban is.

„Ámde az ebben az időszakban kifejtett munka pozitív értékelésekor ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül a különféle tevékenységi területeken nyilvánult komoly hiányosságokat sem.“ A párt főtitkára részletesen kitért a hiányosságokra, s szónokolta, hogy a különböző szervek, termelőegységek együttműködésének fogyatékossága miatt sok téren tapasztalható lemaradás, hiányos a termékszállás, nem megfelelő a gépek, berendezések karbantartása, megkésett sok ipari és mezőgazdasági beruházás, általában a lakásépítés, valamint egyes népjóléti építmények átadása. A nyári termények betakarításában is hiányosságok mutatkoztak, ami igen jelentős veszteségekhez vezetett.

A tanácskozás mindebből igyekezett levonni a tanulságokat, amihez maga a főtitkár adta meg az alapvető útbaigazítást.

„Anélkül, hogy igazolni vagy csökkenteni próbálnák a minisztériumok és központi szervek felelősségét a terv teljesítésével kapcsolatban, nem becsülhetjük alá, nem nézhetjük el az egyes megyei szervezetek és pártbizottságok munkájában tapasztalható komoly hiányosságokat. A pártszervezeteknek, a megyei bizottságoknak meg kell érteniük, hogy teljes felelősséggel tartoznak a gazdasági és társadalmi tevékenység valamennyi szektorának vezetéséért megyei szinten. Szüntelenül tevékenységük központjába kell helyezniük a párthatározatok, az ország törvényei, a gazdasági-társadalmi fejlesztési terv, az egységes országos tervből megyéjükre háruló feladatok legjobb körülmények közötti teljesítését.”

A jó vezetés mondhatni jó szervezésben nyilvánul meg a legkézzelfoghatóbban. Ezt szem előtt tartva, a munkatanácskozás igen nagy teret szentelt a szervezési kérdéseknek, s mindenekelőtt hangsúlyozták, hogy a szervezés állandó, következetes, kitartó, lankadatlan tevékenységet követel, nagy átfogó intézkedéseket éppen úgy, mint napi aprómunkát. Ebben a vonatkozásban azonban még sok a hiányosság. Egyesek az utasítások, rendeletek, körlevelek valóságos kultuszát alakították ki, s úgy vélik, hogy papírosküldözgetéssel oldhatják meg a sürgős intézkedést, gyakorlati megoldást követelő feladatokat. Mások pedig elkezdnek valamit, majd más munkához fognak, s csak akkor döbbennek rá, hogy előző dolgukat abbahagyták, amikor a várt eredmény elmarad, s a helyzet kezd kedvezőtlenül alakulni. Eme hibák, valamint az eredmények elemzése arra utal, hogy gyökeresen meg kell javítani a munkastilust és az ellenőrzést; a helyi adottságok, lehetőségek, erőforrások jobb kiaknázása végett pedig több kezdeményezőkézségre, önállóságra van szükségünk.

Jellemző ebben a vonatkozásban, amit Nicolae Ceaușescu elvtárs példaként fölhozott. A nyáron a búza és árpa betakarításában jelentős veszteséget okozott az a tény, hogy egyes gépek hamar elromlottak, leálltak. Sokan ilyen esetekben a minisztériumoktól vagy éppen külföldi vállalatoktól kértek segítséget, üzemanyagot, pótalkatrészt, egyebet, holott ma már valamennyi megyénkben vannak jelentős gépgyárak, mezőgazdasági eszközeink nagy többségét itthon állítjuk elő, ha tehát idejében intézkednek, a különböző vállalatok ki tudták volna cserélni a hibás alkatrészeket, idejében el tudták volna végezni a különféle javításokat, mint ahogy meg is tették ezt ott, ahol a betakarítás kellőképp elő volt készítve, s a menet közben előállt nehézségeket öntevékenyen, a maguk erejéből, helyi erővel küzdötték le.

„Amikor tudományos vezetésről, a párt vezető szerepéről beszélünk, nem szorítkozhatunk csupán ezen elvek kinyilatkoztatására, hanem gyakorlati, szervezési és politikai munkát kell végeznünk valamennyi pártszervezet, valamennyi megyei bizottság tevékenységének fokozása és tökéletesítése érdekében. A párt vezető szerepe nem valósulhat meg általánosságban, hanem abban a módban kell kifejezésre jutnia, ahogyan valamennyi megyei, városi, községi, vállalati és intézményi pártbizottság, valamennyi kommunista, valamennyi alapszervezet betölti szerepét a munkahelyen” — hangsúlyozta összefoglaló beszédében pártunk főtitkára.

A munkastilus megjavításának alapvető feltétele s ugyanakkor az eredményesség biztosításának záloga a tömegekkel, a dolgozókkal való fokozott együttműködés. Ebben a szemlemben nagy súlyt kell helyezni a kommunistákkal, a párt-aktívával, a dolgozókkal folytatott tanácskozásokra a pártdemokrácia s általában a szocialista demokrácia szemléjében. Ilyen értelemben a nők és az ifjak fokozott bevonása, valamint a különböző szervezetek részvétele biztosíthatja a helyes határozatok kidolgozását és végrehajtását, s egyben felelősségérzetet keletkeztet a dolgozóknak a határozatok gyakorlatba ültetését illetően.

A tanácskozás napirendi pontjai között fontos helyet kapott a káderelőléptetés kérdése is. Érthető módon, hiszen a tudományos vezetésnek, átfogóbb értelemben pedig a párt vezető szerepe betöltésének a káderpolitika szerves része, igen fontos eleme, hiszen — amint arra Nicolae Ceaușescu elvtárs rámutatott — „az összes tevékenységi területen elért valamennyi nagyszerű eredményünk elválaszthatatlanul kötődik ahhoz a módhoz, ahogyan a párt- és állami káderek, aktívánk dolgozik és kifejti tevékenységét az összes szektorokban. Am számos hiányosság és fogyatékosság is létezik ezen a téren [...] a legfőbb hiba abban rejlik, hogy nem fordítunk kellő figyelmet az emberek jellemvonásainak, munkaképességének és politikai-ideológiai színvonalának alapos megismerésére. Emiatt nem mindig sikerül a legmegfelelőbb embereket tennünk a különböző tevékenységi területekre.”

Tekintetbe véve a munkaszótlálynak társadalmunk vezetésében és általában a szocialista építésben betöltött szerepét, valamint azt a tényt, hogy manapság ez az osztály alkotja a nemzet számbeli legjelentősebb hányadát, a továbbiakban is elsősorban a munkásság soraiból származó kádereket kell előléptetni. Ebben a vonatkozásban azonban tekintetbe kell venni, hogy a kétkezi dolgozók egyre nő-

vekvő része érettségizett, számottevő általános műveltséggel és szakmai ismerettel rendelkezik, a gyakorlat pedig igazolta, hogy felelős helyeken is sikeresen dolgoznak. Ugyanakkor azonban nagy figyelmet kell szentelni a szövetkezeti parasztság soraiból származó káderek toborzására is, valamint a gazdasági és kulturális élet valamennyi ágazatában dolgozó értelmiségiek kiemelésére és előléptetésére, hogy valamennyi osztály és társadalmi réteg cselekvő módon vegye ki részét az összes párt- és állami szervek, a központi és helyi apparátus munkájából, általában a sokoldalúan fejlett szocialista társadalom építéséből.

A vezetés és a nevelés szorosan összefügg; jól vezetni, küldetését, megbízatását sikeresen véghezvinni csak művelt, nagy tudású, sokrétű szakismerettel rendelkező ember képes. Ezt figyelembe véve, vezető szerepének eredményes biztosítása végett a párt nagy figyelmet szentel a forradalmi jellegű, harcoss politikai-nevelő tevékenységnek, a materialista tudományos világnézet elmélyítésének. Miként a káder-előléptetéssel kapcsolatban hangsúlyoztuk, ugyanúgy a nevelésre vonatkozóan is rámutatunk arra, hogy a szocialista építésben elért eredmények egyben a nevelés és az oktatás sikerei is, a hiányosságok pedig az emberformálás, a képzés gyengéire is fényt vetnek.

„Magától értetődik, hogy a nevelői és ideológiai tevékenység középpontjában a kommunisták, s nemzetiségre való tekintet nélkül valamennyi dolgozó, az egész nép erőfeszítéseinek összefogása és mozgósítása kell hogy álljon...“

Az általános nevelési feladatokon belül — a pártvezetés szempontjából nézve — különleges szerepet kap a tudatalakításban az a cél, hogy a kommunisták kombattivitása és felelősségérzete messzemenő erkölcsösséggel, tartásossággal, példamutató tisztességgel párosuljon. „Meg kell értenünk, hogy még egész sor negatív jelenség, szocialista társadalmunk normáinak megszegése létezik.“ Éppen ezért mondhatni, hogy az ilyen emberek létezése selejtet jelent, a nevelés selejttjét, s kiküszöbölésére éppúgy kell törekedni, miként a termelőmunkában előálló selejtesség felszámolására. Napjainkban ugyanis, amikor már számottevő életszínvonalat értünk el, s jelentős mértékű javakat állítunk elő majd minden vonalon, fokozott mértékben szükséges az etikuss magatartás, szocialista normáink tisztelete s a meggazdagodásra, harácsolásra irányuló burzsoámaradvány törekvések visszaverése, s általában minden tekintetben a példás kommunista közösségi gondolkodású ember állásfoglalása — ami különösen vonatkozik a vezetőkre, s elengedhetetlen feltétele a sikeres vezetésnek. Ebben a megközelítésben Nicolae Ceaușescu elvtárs záróbeszéde fontos elvi meglátásokat, tisztázó jellegű ideológiái és stratégiai megállapításokat tartalmaz, amelyek mintegy sűrített lényegét fejezik ki e munkatanácskozásnak, s ugyanakkor ezt a fontos megbeszélést szocialista építésünk időbeliségeiben, szakaszosságában is elhelyezik.

„Ideológiai tevékenységünkben, szocialista társadalmunk jelenségeinek vizsgálatában és megmagyarázásában szükséges megérteni azt a tényt, hogy a proletár szocialista forradalmat nem kell a politikai hatalomátvétellel és a szocialista tulajdon megvalósításával egyidejűleg befejezettnek tekinteni. [...] A forradalmi folyamat, a szocialista forradalom folytatódik — s ennek szüntelenül fejlődnie kell minden egyes történelmi szakasznak megfelelően — mind a termelőerők, mind pedig a szocialista struktúra, a termelési és társadalmi viszonyok, a társadalom-vezetés és az emberek életmódjának alakulásában. Ez a forradalmi folyamat folytatódni fog, és erőteljesen mutatkozik majd meg a szocializmus, a sokoldalúan fejlett szocialista társadalom és a kommunista társadalom építésének egész művében. Csakis így értelmezve a forradalmi harcot fogjuk megérteni azt is, hogy nem lehetünk elégedettek azzal, amit eddig megvalósítottunk. [...] Meg kell értenünk, hogy állandóan forradalmi átalakulások mennek végbe, és ezeknek az átalakulásoknak a folyamatát vezetnünk szükséges. Pártunkra mint forradalmi kommunista pártra hárul e forradalmi folyamatok tudományos vezetésének szerepe. Csakis ily módon teljesítheti a társadalom vezető erejének hivatását, és biztosíthatja népünk vezetését a szocializmus és a kommunizmus útján.“

KORUNK